

Imitació a la vida

Manel-Claudi Santos

És probable que només sigui una altra de les magnífiques inutilitats que l'home ha fet per ser més feliç. Vull creure, però, que el cine m'ha ensenyat moltes coses. Qui més ni manco, viu a través de la vida dels altres. Les nostres, en general, solen ser tan avorrides, amb uns horaris i itineraris tan preestablerts que no donam cap oportunitat al destí perquè hi faci feina. Així, necessitam inventar-nos mites, organitzar-nos realitats imaginàries que ens dignifiquin l'existència. Tal vegada, també, que en certa manera la justifiquin. Des dels pares que traspassen als fills les il·lusions frustrades de tot el que haurien volgut ser, fins als creients que esperen vides millors després de palmar-la en aquesta, passant pels escriptors que s'inventen móns de paraules i frases. Tots, d'alguna manera, en algun moment hem provat de ser més que nosaltres mateixos.

Els més sofisticats, en major o menor grau de bella esquizofrènia, es transformen en personatges diferents per cada circumstància: bons oficinistes de vuit a tres, pares o mares fidels l'horabaixa i els caps de setmana, amants submissos a dies alterns. I segurament sense gaires contradiccions.

No m'agrada fer psicoanàlisi de comodí, però el cine, les pel·lícules, em sembla el mostrador perfecte d'aquestes vides prestades. No es tracta d'aquell tòpic de la fàbrica de somnis (Hollywood més aviat és una vulgar fàbrica de dòlars, moltes vegades falsos), sinó que es converteix en els destins que molts voldríem tenir. N'hi ha per tothom: durs amb cor de pansa que deixen escapar l'amor dins un avió entre boires i hangars; vells pistolers que miren el seu darrer paisatge i moren; pirates tendres derrotats per la innocència infantil més perillosa; pobres guitarristes estupefactes enmig d'un món de venjances femenines. Fins i tot n'hi ha per aquells que, incomprensiblement, volen ser assassins que parlen d'hamburgueses mentre liquiden un client. Destins imaginaris. Realitats que, potser, imitam quan ens creim que estimam o ens estimen. Vides que repetim quan pensam que odiam o ens odien. Passats que ens fan mal i enyoram perquè mai seran nostres.

